

СПЕЦИФІКА РЕАЛІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ ЯК ФАКТОРА КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

В сучасних умовах макроекономічної нестабільності питання формування інноваційної стратегії набувають особливої актуальності для вітчизняних підприємств, так як сьогодні інноваційна діяльність є однією із стратегічних визначальних складових науково-технічного прогресу і відповідно – економічного зростання. Процес розробки інноваційної стратегії є найважливішою складовою частиною загальної системи стратегічного вибору підприємства, основними елементами якого є: загальні стратегічні цілі розвитку підприємства, система ділових і функціональних стратегій в розрізі його конкретних видів діяльності, способи формування і розподілу ресурсів.

На основі проведених досліджень встановлено, що стратегію інноваційного розвитку підприємства можна визначити як сукупність дій і методів ведення інноваційної діяльності, що забезпечує конкурентні переваги за рахунок розробки і впровадження інновацій. Вихідним аспектом формування стратегії інноваційного розвитку можна використовувати аналіз стану зовнішнього середовища. Він спрямований на виявлення можливостей і загроз в макро- і мікроекономічному середовищі [1, с. 75].

Неможливо залишити поза увагою те, що при розробці питань стратегії управління інноваційною діяльністю підприємства доцільно виділяти три групи факторів. Перша група факторів включає фактори інноваційного розвитку міжнародної економіки. Друга група – це фактори, що визначають довгостроковий розвиток економіки держави, його геополітичне становище, міжнародні зв'язки, національну безпеку країни. Звертаємо увагу на те, що дані фактори відносяться до зовнішнього середовища. До третьої групи належать виробничі фактори: модернізація виробництва, реконструкція, технологічне відновлення, збільшення випуску продукції, освоєння випуску нової продукції, створення нових робочих місць, покращення умов праці. Перша група факторів у певній мірі визначає дію другої групи факторів, що у свою чергу активізує третю групу факторів [3, с. 26-27].

Розробка стратегії інноваційного розвитку передбачає прийняття стратегічних завдань, оцінку можливостей та ресурсів для їх виконання; аналіз альтернатив; підготовку конкретних програм, проєктів, бюджетів; оцінку сильних та слабких сторін діяльності суб'єктів із урахуванням обраних цілей: аналізується стан розвитку науково-інноваційної сфери, види існуючих науково-інноваційних структур, напрями їх діяльності та можливість конкуренції між ними, перспективи розвитку; обираються фактори, що приймаються за основу для з'ясування інноваційної стратегії. Вплив інноваційного чинника на виробництво сьогодні є радикальним і комплексним. Становлення соціально-орієнтованої ринкової системи господарювання в Україні вимагає значного розширення масштабів інноваційної діяльності автотранспортного підприємства [2]. Слід відзначити, що активізація інноваційної діяльності на всіх ієрархічних рівнях економічної системи є найважливішою передумовою підвищення ефективності підприємства на базі зростання продуктивності праці, збільшення обсягів виробництва сукупного суспільного продукту та національного доходу країни.

Слід зазначити, що інноваційний розвиток економіки України неможливий без залучення сучасних інструментів стратегічного управління діяльністю підприємства. Так з практичної точки зору, формування інноваційної стратегії дозволить підприємствам більш раціонально планувати інноваційні заходи з урахуванням сильних та слабких сторін підприємства, впливу зовнішніх та внутрішніх чинників діяльності даного підприємства.

Прорезюмувавши вище описане слід відзначити, що цілі інноваційного розвитку підприємства і завдання, спрямовані на їхню реалізацію, визначаються виходячи з його підходів до ведення бізнесу. Міжнародний досвід свідчить, що у даний час для більшості підприємств усе частіше використовуються підходи, орієнтовані не на одержання великого обсягу прибутку, а на стабільне надходження фінансових ресурсів, що дає можливість менше залежати від кредиторів і мати необхідний обсяг коштів для підвищення конкурентноспроможності продукції, що виготовляється.

Перелік використаних джерел

1. Бокій В. Г. Методичні підходи до впровадження системи стимулювання інноваційної діяльності на підприємствах. Вісник Київського національного університету технологій та дизайну. Том 5. К., 2017. С. 73-79.

2. Вівчар О. І. Управління економічною безпекою підприємств: соціогуманітарні контексти: монографія. Тернопіль : ФОП Паляниця В.А. 2018. 474 с.

3. Проблеми теорії і практики менеджменту: навчально-методичний посібник / Андрушків Б. М., Вівчар О. І., Гевко В. Л., Кирич Н. Б., Мельник Л. М. Тернопіль: Вид. ТзОВ "Терно-Граф". 2009. 312 с.

Артем Рудько

*студент магістратури юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету*

ДО ПИТАННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ ФОРМУВАННЯ СУВЕРЕННИХ ФОНДІВ ФІНАНСОВИХ РЕЗЕРВІВ

Перманентні дивергентні і конвергентні процеси у світовій економіці, економічні кризи стали каталізатором активності суверенних фондів (СФ). Дослідження передумов виникнення суверенних фондів держав знаходить своє відображення в економічній науці, що послідовно розглядає причини, етапи формування та країни, у яких вони запроваджуються. Упродовж десятиліть спостерігається диференціація підходів щодо визначення суверенного фонду фінансових резервів. Зокрема, на думку фахівців з міжнародних питань США: суверенні фонди резервів – це інвестиційний інструмент держави, який створений за рахунок іноземних резервів, за виключенням тих які необхідні для стабілізаційних цілей. Експерти МВФ вважають, що суверенні фонди резервів – спеціальні інвестиційні фонди створені державою з метою управління іноземними резервами. Більш ширше визначення було запропоновано Європейським центральним банком: суверенні фонди резервів – це державні інвестиційні агентства, які керують частиною іноземних активів держави [1]. Узагальнення та опрацювання інформаційних джерел стосовно теоретико-концептуальних засад формування суверенних фондів дало можливість сформулювати класифікаційні ознаки даних фондів, які відрізняють їх від інших фондів фінансових ресурсів. Актуальним залишається питання про необхідність кваліфікації і відображення грошових ресурсів, що знаходяться в таких спеціальних фондах як резерви країни, або ж відобразитися окремо. Фахівці МВФ дають роз'яснення з приводу цього питання в роботі «Склад валютних резервів країни». Згідно з